

A tenyérrajz

Sári és Berci együtt játszottak a gyerekszobában. Először társasoztak, de Sári hamar megunta, mert mindig Berci nyert. Utána dominóztak, de Berci hamar megunta, mert mindig Sári nyert. Végül úgy döntöttek, inkább le szeretnének menni homokozni meg csúszdázni. Átszaladtak a nappaliba.

- Anya, anya, menjünk le a játszótérre! – kurjantotta Berci.
- Unatkozunk! – panaszkodott Sári.
- Most nem tudok lemenni veletek. Csomagot várok, bármelyik pillanatban itt lehet a postás. Játsszatok még valamit a szobátokban! – kérte anya.
- Nincs kedvünk. Le akarunk menni a játszótérre! – duzzogott Sári.
- Mi lenne, ha együtt játszanánk valamit, amíg ideér a postás? – javasolta anya.
- Mit? – kérdezte Berci izgatottan.
- Hozzatok papírt meg színes ceruzákat, mutatok nektek valami érdekeset! – mondta anya.

Sári hozott rajzlapot, Berci pedig egy csomó színes ceruzát. Pirosat, kéket, zöldet, sárgát, feketét, még rózsaszínt is.

- Most tedd a tenyeredet a papírra! – mondta anya Bercinek, majd fogott egy ceruzát, és körberajzolta Berci kezét.
 - Szerinted mi lehet ez? – mutatta a rajzot.
 - Hát a kezem! – válaszolta Berci zavartan.
 - És ha nem a kezed lenne, akkor mi lenne? – kérdezte anya.
 - Pont olyan, mint egy fa! – kiáltotta Sári.
 - Egy fa! – nevetett Berci.
 - Tessék! Színezd ki, hogy olyan legyen, mint egy igazi fa! – adta neki a rajzot anya.
- Berci maga elé húzta a lapot, és kiválasztott egy zöld ceruzát a kupacból.
- Én is, én is! – kiáltotta Sári, és már rá is rakta a kezét a következő rajzlapra.
- Anya körberajzolta, aztán felmutatta a papírt.
- Nos, szerinted mi ez?
 - Szerintem egy gyerek, akinek nagyon-nagyon kócos a haja! – mondta Sári, és máris rajzolt a tenyerére egy szájat, egy orrot és két szemet, aztán nekiállt kiszínezni a haját.

– Te is, anya, te is! – kérte Berci, aki közben elkészült a fával.

– Jól van – mondta anya. – Gyere, rajzold körbe a kezemet!

– Szerinted mi lehet ez? – emelte fel Berci anya papírját.

Anya elgondolkozva nézte a lapot.

– Szerintem ez egy páva. Egy csodaszép madár, aminek hatalmas, színes farktollai vannak, és mintha szemek lennének a tollai csúcsán.

– Ó! – ámult Sári és Berci.

– Ez lesz a feje – mutatott anya a hüvelykujjára, majd feketével szemet rajzolt neki, sárgával pedig csőrt. Aztán fogta a kék ceruzát, és a mutatóujjából, a középső ujjából, a gyűrűs ujjából és a kisujjából csodaszép kék tollakat rajzolt. A tollakra sárga és zöld szemek kerültek. Négy a mutatóujjra, négy a középső ujjra, négy a gyűrűsujjra, négy pedig a kisujjra. Végül rajzolt neki két lábat is.

– De szép! – sóhajtotta Sári.

– Apa, gyere, rajzolj te is! – rikkantotta Berci.

Apa, aki eddig olvasott, most odajött, és ő is rátette a kezét egy papírlapra. Alig fért el a keze rajta, olyan nagy volt. Sári körberajzolta, Berci pedig feltartotta a lapot.

– Szerinted mi ez?

– Szerintem ez egy ötfejű sárkány! – mondta apa, és szemeket rajzolt az ujjai begyére. Két szemet a hüvelykujjra, kettőt a mutatóujjra, kettőt a középső ujjra, kettőt a gyűrűsujjra és kettőt a kisujjra.

– Tüzet is tud okádni? – kérdezte izgatottan Berci.

– Hát persze, hogy tud! – mondta apa, és tüzet rajzolt a sárkány köré, majd fogta a zöld ceruzát, és beszínezte a sárkány testét. Végül lábakat is rajzolt neki.

– Még, rajzoljunk még! – kérte Sári.

A gyerekek körberajzolták egymás kezét, és készítettek sünit, dinoszauruszt, kukucskáló kisegereket is. Addig rajzoltak, amíg meg nem jött a postás.

Czernák Eszter